

Lopotník

Občasník o minulosti a přítomnosti naší obce
Ročník XX číslo 1/2020

Vybudování nové místní komunikace

Zprávy z radnice

Slovo starosty

Vážení občané, milí čtenáři,
dovoďte mi, abych vás všechny srdečně pozdravil na prahu roku 2020 a popřál vám, aby pro vás byl rokem šťastným a úspěšným. Prožijte ho ve zdraví, a pokud možno s úsměvem na tváři.

Naši obec čeká řada významných investičních akcí, které by měly přispět k dalšímu zlepšení jejího vzhledu a tím i ke zlepšení podmínek pro život nás všech.

Těším se na spolupráci s vámi a na naše společná setkávání při nejrůznějších příležitostech v průběhu tohoto roku.

Přeji vám všem a celé naší obci úspěšný rok 2020.

Akce realizované Obecním úřadem v Klotovicích v roce 2019

Hasiči – rekonstrukce sociálního zařízení, koupení elektrocentrály a kalového čerpadla – dotace Ol. kraje

Kaplička – oprava harmonia

Sýpka – oprava dřevěné podlahy, oprava krytiny a vsazení nových oken ve střeše

Místní park – oprava prodejního stánku

Vybudování nové místní komunikace – parc. č. 402 – dotace Ol. kraje

Zhotovení územního plánu – dotace Ol. kraje

Čistírna odpadních vod – nový poklop včetně nového rámu na sběrací jímce „Beneš“

Ze zápisu z 6. veřejného zasedání zastupitelstva obce Klotovice konaného v úterý 12. 11. 2019 v 19.00 hod

Přítomni: Bradík Vladimír, Nesvadbíková Marta, Beneš Roman, Patrik Pover,
Pospíšová Ivana, Špaček Tomáš, Bukovec Josef.

Ověřovatelé: p. Beneš, p. Špaček

Zapisovatelka: Bukovcová Vladimíra

Zastupitelstvo schválilo Smlouvu o společném zadávání veřejných zakázek na akci průtah obce hl. tah a pověřilo p. Spálovského k zastupování obce ve věcech technických.

Zastupitelstvo schvaluje dofinancování opravy silnice.

Zastupitelstvo nesouhlasí s odkupem akcií odpady Olomouckého kraje

Zastupitelstvo schvaluje odkup části pozemku p. Vojtěcha Navrátila.

Cena nových stavebních pozemků – par 143/3. Rozdělením parcely vznikne 5 stavebních míst. Zastupitelstvo schválilo odprodej pozemků za 200 Kč/m².

Občané naší obce

V roce 2019 se narodili

Teodor Bukovec
Jakub Krátký
Mia Bukovcová
Tomáš Malík
Nela Dvořáková
Šimon Krása

V roce 2019 zemřeli

Josef Konečný
Roman Zrun
Vojtěch Navrátil

Školní docházku započali

Jakub Indrák
Lucie Špačková

Školní docházku ukončili

Školní docházku v roce 2019 neukončil nikdo.

Odstěhovali se

Tereza Bukovcová, Jan Návrat, Naděžda Návratová, Nikola Smejkalová, Miluše Škurková, Michaela Vodáková, Vojtěch Navrátil.

Přistěhovali se

Radka Chludová, Ondřej Kluka, Marek Konečný, Lucie Kubalíková, Zdeněk Myler, Dana Mylerová, Marie Němečková, Dominik Šilhavý, Josef Šilhavý, Daniel Šilhavý, Lucie Riedingerová, Alice Návratová, Lucie Šebestová, Veronika Šebestová.

Jubilea občanů v roce 2020

99 let	Věra Paráková	70 let	Libuše Prachařová
95 let	Marie Indráková		Jaroslav Parák
94 let	Libuše Krátká	65 let	Anna Steigerová
	Dobromila Mézlová		Hana Vysloužilová
85 let	Květoslava Krátká		Olga Indráková
	Zdeněk Klobouk		Jozef Naniaš
80 let	Jaroslav Beneš		Jaromír Matela
	Ludmila Mlčúchová		Alena Špačková
75 let	Dušan Kroupa		Vladimír Prachař
	František Prachař	60 let	Zdeněk Navrátil
	Jarmila Vymětalová		Alžběta Matelová

Společenská kronika

Setkání s přáteli

Dne 22. listopadu se konalo Setkání s přáteli.

Mikuláš

5. prosince Mikuláš s andělem a čertem obešel vesnici, a 8. prosince navštívil děti v zasedací místnosti obecního úřadu.

Rozsvícení vánočního stromu

A když Mikuláš se svým doprovodem odešel, a setmělo se, došlo na rozsvícení vánočního stromu před obecním úřadem. Jak je vidět nechyběl ani punč.

Nová místní komunikace

To co je uvedeno v předchozích příspěvcích se dá považovat za kulturní akce. Ale jsou i investiční akce a ta poslední byla právě ta z konce měsíce listopadu. Na Chmatově byla vybudována nová místní komunikace.

Zahradník

Někdo denně, někdo občas, potkáváme pána, který je zahradník, a to celý život. Už překonal šedesátku a pořád pracuje v oboru, v kterém se kdysi vyučil. Jeho zkušenosti si leckdo cení. Ještě tu nepadlo jméno. Jmenuje se Petr Ch. To je jenom pro pořádek. Dost často lidé říknou jenom zahradník od Lehkého. Ano on pracuje v zahradnictví v Klopotovicích. Svoji práci má i jako koníčka. Jeho nenachytáte nepřipraveného, co do vědomostí. Zná strašně moc rostlin, a dokonce u většiny i latinské názvy.

Dost často se spolu bavíme o zahradě. Když jsem se zeptal na cokoliv, rád mi poradil. Před Vánoce mi došla řeč na svícny, dovolil mně, abych ho navštívil při práci na nich. Dělal jich více jak deset, já už jsem viděl poslední tři. Zastihl jsem ho samozřejmě, jak jinak, při práci. Dovolil mi, abych si je vyfotil, a snímky si můžete zde prohlédnout.

Jeho hluboké znalosti nejsou jenom v jeho profesi, ale zná stovky písničků. Převážně je to dechovka. To je jeho druhý koníček. Slovo koníček se vžilo, on má spíše pořádný pár těžkých koní.

Vážení čtenáři,

věřím, že všichni víte, kdo napsal Švejka. Někdo ho četl, a někdo třeba viděl film v televizi. Samozřejmě to byl Jaroslav Hašek, a právě tento pán měl kamaráda Zdeňka Matěje Kuděje. Hodně lidem to nic neříká, byl to také spisovatel, a právě o něm v nedávné době vyšla krásná knížka. Tu napsal pan doc. František Všeticka, možná si na něho někteří z vás vzpomenou, na každém křtu naší knížky v Klopotovcích měl krásnou řeč. S jeho laskavým svolením zde uvádím z této knížky dvě z několika desítek povídek. Můžeme si říkat třeba Hašek, jak ho neznáme, anebo volnomyšlenkáři.

Petr Indrák

Snivý Vincenc

Jednou jsme takhle seděli s Haškem v hospodě a měli jsme málo peněz. Ne, vůbec jsme neměli peníze, jediné, co měli, byla žízeň a hlad. Jaroslav měl v tomto směru neobyčejnou schopnost vyhledávat v hospodské místnosti patričnou oběť, která by nás pohostila a zaplatila. V dané chvíli nebyla volba nijak zvlášť obtížná, neboť v místnosti se nacházel pouze jeden jediný člověk. Pán středního věku, který seděl u okna a střídavě se díval ven a k našemu stolu. Poslzeze mu to nedalo, přistoupil k nám a představil se. Byl to uhlažený majitel zdejšího obchodu s obuví. Hašek si ho se zájmem prohlížel, vzápětí ho požádal, ať si přisedne k nám. Vzájemně jsme se představili a pan Nedoma, jak znělo jeho ctěné jméno, začal pět ódy na české spisovatele. Jaroslav si hrál na skromného a Nedomovi oponoval. Započal rozvíjet svou oblíbenou teorii, že není zlato všechno, co se třpytí. Nedoma rovněž oponoval, tentokrát přijatelnějším způsobem – zavolal nepříliš přívětivého vrchního a požádal jej o jídelní lístek. Nás pak jako zástupce spisovatelské obce vybídl, abychom si něco podstatného vybrali. Slůvko podstatného zdůraznil a všechno ostatní přejal na svá bedra právě Jaroslav. Vypadalo to tak, že jsme se ocitli v sedmém nebi.

Avšak nebylo tomu tak doslova, poněvadž majitel obchodu s obuví, který v nás viděl lidi znalé pera, nám začal do naší krmě vyprávět svůj životní příběh. Rozhodl se nám jej sdělit proto, aby obohatil chudičkou českou literaturu a dal tak příklad zejména mladým. Hašek, který si dal knedlíky se zelím, mu zpočátku příkyvoval, což pana Nedomu povzbuzovalo v jeho obsáhlých epických sděleních.

Začal tím, jak se chtěl stát oficírem, ale vojenská komise jej pro celkovou slabost neuznala vhodným. Obširně vyprávěl o tom, jak jej to nesmírně mrzelo a jak to narušilo jeho životní představy. Když odcházel od komise, zdálo se mu, že se pro něj shroutil svět. Jeho život jako by pozbyl smyslu.

Jaroslav nenápadně obracel oči v sloup, první porci už dojedl a objednal sobě i mně papričku: „Vážení pane, když tak nesmírně ctíte vojenský stav, zejména ten rakousko-uherský, ptám se, nechťel jste to zkusit třeba v pruské armádě?“

Nedoma se na něj nechápavě podíval: „Pánové, mě to ani v nejmenším nenapadlo. A vy si myslíte, že by to vůbec šlo? Chápejte, vždyť já jsem také vlastenec.“ Jaroslav mu odkýval, že jej plně chápe, objednal další piva a otázal se, jak tento zásadní životní problém nakonec vyřešil. A teď se teprve Nedoma rozvyprávěl. Uvedl, jak přišel domů, jak to všechno dopodrobna vyprávěl své mamince, která jej plně pochopila a sdělila mu, že se musí nejprve oženit. Žádná vojna, ale dobrá ženuška. Nedoma dodal, že toto sdělení jej naprosto zviklalo. Jaroslav poznamenal, že to úplně chápe, a objednal pro nás každému dva slanečky. Dva slanečky a láhev rumu. S dotazem o potřebné konzumaci se obrátil i na Otakárka, jak Nedomu začal oslovovat, ale ten jeho slova vůbec nevnímal. Měl totiž zavřené oči a podrobně procházel tím, jak s maminkou vybírali mezi místními zámožnějšími dívkami. Hašek mu co do výběru přitakával, vyměnili si přitom své představy o tom, jak má být taková ženuška obšírná v pase i jinde. Hašek něco na sobě ukazoval, každá žena měla být podle něho objemnější než on sám. Číšník přinesl štamprlata s rumem a Jaroslav ho zahnal, ať přinese celou láhev. Nedoma na to se zavřenýma očima kývl, nebylo ovšem jasné, zda na tu ženskou obšírnost nebo na Jaroslavovy objednávky.

Oč víc Nedoma pil a my mu statečně pomáhali, o to víc podrobností uváděl o svém úsilí získat tu jedinou správnou životní družku. Důstojnická kariéra byla zapomenuta, byť ji Jaroslav záměrně několikrát připomenul a do nebes vychvaloval udatnou rakousko-uherskou armádu. Nedoma uzavřen do svého nového životního cíle nás oba postupně začal obeznamovat s přednostmi a nedostatky místních i vzdálenějších dívek, jež by podle jeho představ a podle mínění jeho matky přicházely v úvahu. Hašek mu přisvědčoval a zároveň dále do zásoby studoval nebohatý jídelníček. Většina pohledávek už byla vyčerpána a pan Nedoma se stále ještě nebyl schopen rozhodnout, zda jeho příští bude Karla, Anastázie, Věroslava nebo ta kouzelná Janička. Obchodník s obuví všechno vyprávěl s takovou procítěností a především s takovými podrobnostmi, že Hašek, jindy tak řečný a mluvný, nebyl už schopen jeho projev komentovat. Prstem ukázal číšníkovi na poslední dvě položky v jídelníčku a ukázal na prstech, že dvakrát. Neopomněl také další láhev alkoholu, rum už nechtěl ani vidět.

Nedoma podle Jaroslava Otakárek, se patrně blížil k pomyslnému cíli. Vyprávěl o tom, jak do vzdálených Smržic jezdil jednou týdně ke kouzelné Janičce. Byla ze selského rodu a maminka rodinu dobře znala. My jsme dojedli poslední porci, Jaroslav strčil nenačatou láhev do kapsy a ukázal mi směrem k místnosti, kde se provádí nutné úkony. Nedoma snil se zavřenýma očima a jeho ústa promlouvala o tom, jak je ve smržickém statku přivítali a co se tam během celého odpoledne dalo, co bylo na stolech a jinde. Jaroslav se rozhlédl a zjistil, že vrchní za nálevním pultem statečně pochrupuje a číšník podle vzdáleného dívčího chichotání má daleko důležitější práci. Na Jaroslavův letmý pokyn jsme se po špičkách vzdálili, minuli jsme příslušnou místnost a vyhrnuli se na malé náměstíčko. Pokynuli jsme obchodu s obuví, za jehož pultem seděla obšírná a zatvrzele vyhlížející žena, a zamířili jsme si to k blízkým lesům. Když jsme míjeli poslední chalupy, Jaroslav se ke mně obrátil a dotázal se: „Myslíš si, že si u Otakárek vybral svou krasavici?“

Těžko říct, vím jenom, že na náměstí nad obchodem s obuví visela tabule, která hlásala, že jeho majitel se zove Vincenc.

Ve vlaku

Hašek strašně rád jezdil vlakem, zejména když na trase byla nějaká hospoda. Jednou jsme tak jeli lokálkou do Bráníka. Vyjeli jsme ráno, ve voze bylo jen pár lidí. Naproti nám seděl starší pán, který něco studoval v Národní politice. Ten plátek Jaroslav z duše nenáviděl, takže mně bylo od počátku jasné, že to starý pán nějak odnese. Navrhl jsem Jaroslavovi, abychom si přesedli, ale ten si jako fascinován prohlížel svůj starší protějšek. Na další lavici seděli dva řezníci a hlučně si povídali o dobytku, krmivu a především o drahotě. Za nimi se rozložily tři tetky, které byly rovněž nápadně hlasité a ve svém mluvním tempu asi třikrát pohotovější než řezníci.

Lokálka konečně vyjela. Projeli jsme tunelem a Jaroslav, který si stále prohlížel starého pána, k němu pronesl: „Pane profesore, nezjistil jste během jízdy něco podezřelého?“

Starší muž sebou trhl a odpoutal se od Političky: „Já nejsem profesor.“ Pohlédl zpytavě na Jaroslava a otázal se: „Co jste pravil?“

„Jestli jste náhodou, zcela náhodou nezjistil něco podezřelého během naší jízdy?“

„Ne, vůbec ne, co máte na mysli?“

„Já myslel v tom tunelu.“

Starý pán znejistěl a rychle si sáhl do boční kapsy, kde měl tobolku. Jaroslav, řezníci i babky to se zájmem pozorovali. Muž si to vzápětí uvědomil a podrážděně se obrátil na Jaroslava: „Co v tunelu?“

No nezdá se vám, že se ten tunel nějak prodloužil?“

„Mladý muži, jak se může tunel rozšířit?“

„Já neříkám, že se rozšířil, ale prodloužil.“

„Mladíku, to je vyložený nesmysl, ze školy byste měl vědět, že při takové závažné stavbě je všechno vypočteno na centimetry až milimetry.“

„Ale pak přijdou horka, jako dnes, a centimetry a milimetry spolu s tunelem se začnou roztahovat.“

„To ne, to nemůže naprosto být.“

„Tak já vám to dokážu. Když jsem v prosinci jel tímhle tunelem, trvalo to podle mých hodinek necelou minutu, a teď na jaře to trvá víc než dvě minuty.“

Jaroslav přitom bezděčně sáhl do kalhot, kde míval své cibule, pak si však uvědomil, že jsou zálohovány v jedné pražské restauraci. Se zájmem jsem tento mimovolný úkon sledoval.

„Mladíku, vy jste buďto hlupák, nebo jste utekl z blázince,“ rozčilil se starý pán. „A z fyziky jste měl zcela určitě nedostatečnou.“

Starý muž byl bez sebe a Jaroslav se jej snažil uklidnit, což se mu nedařilo. Zato oba řezníci se výtečně bavili, ten tlustší Jaroslavovi pohrozil: „Vy jste mi ale pěkně rošťák.“

„Nevím, zda jsem rošťák, ale když vás s tou flaškou vidím, tak bych se také rád napil.“

Rozesmátý řezník mu podal láhev: „Ale je tam pouze rum.“

„Co se dá dělat,“ odvětil Jaroslav, notně si lokl a nabídl také mně. Nelenil jsem.

Jaroslav se znovu napil a vrátil láhev majiteli: „To jste slyšel o tom řezníkovi, jak koupil v Čisovicích tele_“

„Ne, nic o tom nevím.“

„Jeden řezník koupil v Čisovicích u Marhoulá tele, dal ho na dráhu, a když dojel do Prahy, byl z něho vůl.“

„Pane, vy jste notorickéj žvanda. Kdybyste řekl, že z toho telete byla kráva nebo bejk, tak nic neřeknu, ale dva hlty obyčejnýho rumu vás natolik zamžily, že vůbec nevíte, jak se dělá vůl.“

Řezník rozhořčeně mával pravicí a Jaroslav mu do toho nenápadně vpadl: „Já jsem přece neřekl, že s telete byl vůl, ale z toho řezníka. Když totiž zjistí, že jeho tele nedopravili do Prahy, ale kamsi na Moravu, byl z toho skutečně vůl.“

Babky se rozchechtaly, usmívat se začal i starý pán. Řezníci však reagovali každý jinak. Ten co hovořil s Jaroslavem, se na něho sápal, kdežto ten štihlejší se smál a snažil se svého kolegu ukonejšit, což se mu posléze podařilo.

Lokálka dorazila do Vršovic a patrně čekala na nějaký spoj. Minuty běžely, reptal nakonec i starý pán. Tlustý řezník na usmívenou s Jaroslavem po delší chvíli poznamenal: „Já teď začínám věřit, že se ten tunel mohl prodloužit.“

Dopověděl, a jakoby na pokyn se začala lokálka rozjíždět. Do vozu po několika minutách vstoupil průvodčí a žádal jízdenky. Trnul jsem, poněvadž jsme si jízdenky nekoupili. Jaroslav mě od toho odradil, když koupíš jízdenky, tak se připrav, brachu, na to, že bude méně piv. Buď jízdenka, nebo pivo. Průvodčí se blížil a já jsem čekal, jak z toho Jaroslav vybruslí. Celou situaci patrně usnadnila láhev rumu, kterou tlustší řezník nenápadně přistrčil průvodčímu. Reprezentant č. k. drah se zpočátku zdráhal, ale pak se nenápadně napil. A toho mistrně využil Jaroslav. Když průvodčí vracel láhev, Jaroslav se jej potměšile otázel: „Pane průvodčí, vezete spolu s námi nějakého holiče?“

Tázaný se zarazil: „Holiče?“

„Holiče!“

„Na co, prosím vás, potřebujete holiče?“

„Na co. Podívejte se na mě, ráno jsem se holil a během vaší jízdy jsem tak zarostl, že kdyby na této trase jezdil holič, tak by si mohl zavést živnost, na které by v krátké době zcela určitě zbohatl. Škoda, že jsem se nevyučil holičem.“

Celé kupé se rozchechtalo. Dokonce i starý pán, oba řezníci doslova říčeli, připomínali přítom tvory, které posílali na onen svět. Průvodčí byl ve zjevných rozpacích, ale pak se pokusil k všeobecné náladě připojit.

Vlak za nastalé pohody dorazil do Bráníka, oba jsme vystoupili a Jaroslav tuto zdlouhavou cestu ukončil slovy: „Vidíš, bude nejmíň o tři piva víc.“

Tak vzpomínal Kuděj na svého kamaráda Jaroslava Haška.

Dvě povídky z knihy Františka Všetického Zdeněk Matěj Kuděj krása kuráže.

Periodický tisk územně správního celku. Vydává Obec Klopotovice se sídlem Klopotovice čp. 11, IČ 00288357. Redakce: Petr Indrák. Registrováno MK ČR pod Č. j. E 16862. Vychází čtvrtletně, náklad 120 výtisků. Toto číslo vychází 5. února 2020 a je dodáváno domácnostem v obci zdarma.